

Nær Hjemmet.

(Af Pastor A. A. Anker.)

For en Tid siden besøgte jeg et troende Menneske, som saa paa sit Dødsleje. Alt Gaab om at leve var borte, og Længselen efter at komme hjem var vokset og voksende sig stærkere Dag for Dag.

Det gik mig her som et og andet Sted før. Det var, som selve Grunden under mig blev forvundet. En fredfuld, mild, liggivende Barm gennemstrømmede mig, og Barnevingerne med Gudhengivelsens Gaab voffede ud, og med deres Flagen talte til mig, om jeg ikke syntes, det var bedst at drage af Sted hjem en af Dagene, som den døende, der saa der, „for det var saare meget bedre“. „Ja, ja, det er meget bedre“, svarede det derinde fra, hvor Herrens Aand arbejdede Gjemlængselen frem.

Da jeg lidt efter gik hen ad Gaden og tænkte, sølte, levede og døde, spurgte og svarede, kom jeg ogsaa til at tænke paa, hvad dog Grunden kunde være til, at man saadan saa at sige forvandles: Guld af Glæde og Tilbedelsens Fryd og dog med Raarer i Sjæl. Var det Døden, der kom en nær, der greb i de dybe Strænge, der til daglig altfor lidt berøres og derfor klinger saa iælsomt som langt nede fra Graven, naar de berøres? Maaske noget. Men Døden kan ikke gøre saa meget. Hvad var det da, der gjorde, at der faldt „som Dug paa slagne Enger“ i den ved at sidde og tale med et saadant Menneske? —

Lidt efter lidt dæmrede et Svar frem, og det fik den Skikkelse: „Det kommer af, at det Menneske, selv om det lever i Verden, dog for saa nær sin Gud, at det ud i eet kan smutte hjem til ham med alt.“

Det og dets Forhold ligner de smaa Dreng fra de fattige Hjem, som Forældrene saa tidlig maa sende ud at tjene. For deres lille Dreng søger de saa en ikke altfor flem Plads. De vil jo helst have en god Plads; men de maa tage til Taffe med det „nogenlunde“.

Men nær Hjemmet maa det være for denne Smutten hjemm Skild om Aftenen, om Søndagen. Hvor ofte har vi ikke set, en saadan lille, barbenet Byst, en Aften eller en Søndag ile af Sted hjemad med sin fattige Palle af inovert og lidetøj under Armen. Kan nok være, der var Jart paa. Ikke Tid til at se sig om, knapt nok til at hilse paa Folk. Træerne ved Hjerten, Skovstien, som røg, Vindeuerne som Solen flinker paa spændte det lille Menneske, saa han knap kunde aande, og dog blev Jart stærkere og stærkere, indtil han stod i den færdige Stue.

„Men hvor du dog puster,“ siger Moder, og tager sin Dreng ind til sig. „Du løber alle Tider altfor stærkt“.

„Jeg synes slet ikke, jeg løb stærkt“, svarer Drengen, mens Hjertets Barme lægger sig om hans lille, bankende Hjerte. —

Da saa bliver der saa stille. I denne Stillehed fortæller Drengen fra de sidste Dage; for det kan nok være, saadan en oplevelse meger hver Dag. Og Moderen efterser Væksen og ser det gamle Døj, saa pænt, at Drengen ofte er „stolt af Moders Lapper“. En Time i Haven med Jader og de mindre Søffende at se, hvor Kirkeværkstræerne blomstrer og Jordbærerne er ved at komme frem, mens Gulerødderne er for imaa endnu; meger naar han næste Gang kommer hjem, kan det være, der vil blive en lille en. Zmens er Mo'r færdig med Væksen. Et Stykke Mad med godt Vaalag laver hun til sin Dreng. En Stump Suffer er puttet i den gamle Trøjesomme, den finder han i Morgen og vil da gøre store Øjne. Men han skal af Sted nu — hele Hjertet følger ham paa Vej. Men nu Farvel, og et „Gud i Vold“. Han maa skynde sig.

Vi ser den samme lille Byst trave af Sted med Væksen under Armen. Men der er foregaaet noget. Han ser anderledes ud nu end før. Hvordan kan det være? Na, han har paa sin Bist været til Gudstjeneste eller Aftenmøde. Hjertets gode Magter har taget ham i Favn. Han løser Træng til at takke Gud, alle der hjemme og hele Verden. Da saa er der den underlige Sigen efter at blive en rigtig god Dreng, den rører ogsaa paa sig. Det gør den altid, naar vi rigtig kommer „hjemme fra“.

„Men det er kun de døende, der saadan kan leve nær Hjemmet. Vi andre, der lever midt i Livets Trælvhed, Bekymring og Strid, vi maa leve, hvor vi er og saa vente med Hjemmet, indtil vi kommer hjem,“ siges der. — Ja vente, vente! Det er ikke saært at vente efter det, man ikke bryder sig ret meget om. I den Slags Venten har man god Tid.

Underledes naar man venter efter Hjemmet, som noget saa lært, at det er som et Stykke af en selv, da kommer Jaget med Gaabets Kro over en; efter at komme hjem, og gennemgaaes med Hjemmets lune Øgge og Fred. Da kommer denne Smutten hjem ud i eet, naar der er Tid og Vejlighed. Og Tid og Vejlighed bliver der efterhaanden altid og alle Steder: i Ensomhed, i Selvfab, under Arbejde og Kamp, i Glæde og Sorg, i Fald og Sejde, i Liv og Død.

„Den Slags Mennesker kan være gode nok; men de duer ikke til stort i Verden,“ paostaaes der. Men hvor staar det skrevet, at saadanne ikke duer. Jeg mener, hvor staar det skrevet i den hellige Skrift, eller i Verdens eller Kirken Historie, eller i Menneskelivet som det er levet og bliver levet iblandt os? Jeg synes, man læser det modfætte over hele Linien: at netop den Slags Mennesker, der de eneste, der duer til alt, hvad der er noget værd haade i Tid og Evighed. Sker du! „Duer ikke!“ Og det ser man uden at blinke sig om Mennesker, der har omdannet en Verden ved at tillegne sig, holde fast ved, og gøre de evige Livsord der hjemme fra frugtbare i Verdens Videnskab! Er det ikke bedst, man ser sig lidt for, hvordan man skifter og valter med sine Dumbeder, selv om disse er indhyllet i verdslig Skikkelse Skarrelapper?

At Jesus Kristus kom hjemmefra, det ved vi da. Og at han duede til noget i Verden, det ved hele Verden, saa langt hans Navn er nævnet. At han boede nær Hjemmet, mens han var i Verden, det kan vi haade høre, se og føle. Det er, som han Dag efter Dag, Time efter Time kom hjemmefra og gik til sin Gerning, hvor han færdes, i Templet, paa Gaden, i Myldren, i Ensomheden. Det er, som han altid kommer, som ud ad Hjemmets Dør, og gør sin Gerning, taler Hjemmets Sprog; Hjemmets Luft omgiver ham, og Hjemmets Sol lægger Glans over hans Ansigt. Han lever i Verden, men bor hjemme. Han var hjemløs her i Verden, havde ikke det, han kunde hælde sit Hoved til. Men hjemme havde han Hjemme.

Men de, som virkelig slog Følge med ham, fik Naar sammen med ham. De blev fremmede og Ublændende her og blev kun hjemme hos ham, hvor han har beredt dem Bolig. Vi ser disse hjit og her at standse og være bekymrede imellem tvende Ting: at gaa hjem, at være med Kristus, eller at blive og leve hans Liv i en Verden, der kun har trange Naar at byde et saadant Liv. Men ogsaa hos alle disse, viser det sig, at jo nærmere de lever Hjemmet, jo mere det for dem bliver som at bo hjemme, des friere og stærkere, færligere i Selvfornægtelse kan de leve og virke i Verden, saa det duer noget, mens alle, der har hjemme og bor i Verden, forsumper eller visner i Vigeglædighed og dog har urolige Drømme om Manden med Leen, der staar og venter dem ved Bejende. Thi de har en Anelse om at hvor meget de end kan føle sig hjemme her i Verden, ved Bejende bliver de hjemløse — ja værre end det.

For flere Aar siden var Missionær Børrejen paa Rejse i Danmark. Som han en Dag paa Banegaarden ventede paa Tog og i Ventiden gaar frem og tilbage paa Perronen gaar han flere Gange forbi en fin Herre, der ser veltilfreds ud med sig selv. Lidt efter lidt grebes Børrejen af den Tanke: „Maaske jeg aldrig mere ser den Mand. Hvorfor hilser vi ikke paa hinanden og taler lidt sammen. Vi er dog begge paa Vejen — hjem, skulde da være det.“ Tanken gør Børrejets Barnehjerte varmt.

Saa hilser han paa Manden og spørger, hvor han skal rejse hen. Manden svarer rigtig nok paa Spørgsmaalet; men det var lidt gaenert, som om han vilde sige: „Er du saa lidt beredt, at du ikke ved, at paa Rejse passer hver sit og taler ikke til Folk, som om man sidder i sin egen Dagligstue?“ Og den fremmede vilde gaa videre.

Men Børrejen havde disse milde, varme Barneøjne — af den Slags er der ikke saa ret mange i Verden. Disse Øjne saa paa den fremmede saa hønligt i et Nu og holdt ham fast.

Børrejen siger saa, idet han lægger sin Haand paa den fremmedes Skulder: „Ja nu skal De rejse der og der hen; men til sidst — før De — saa skal De vel rejse hjem til — Himlen ikke sandt?“

En Taare i den fremmedes Øje svarede. Børrejen var en af dem, der boede nær Hjemmet og derfor kunde vække Gjemlængsel i dem, han mødtes med paa Vejen.

Men saa vi? — — — Na lad os slutte med at synge bare et lille Vers:

„Derfor kun fremad i Jesu Navn,
Saa gaar det og hjemad tillige;
Da er hver Glæde og hvert et Savn
Et Trin paa vor Himmelfsteige.“

DIG VIL JEG ELSKE, DU MIN STYRKE.

Oversat af

Mrs. Anna Nielsen, Kurume, Japan.

Thee will I love, my strength, my glory,
Thou all my peace, my comfort art;
Through every deed will I exalt Thee,
Through every longing in my heart.
Thee will I love, dear Savior mine!
O, Jesus, call me Thine!

Thee will I love, Thou'rt Life, Thou only,
Thou ledest me on Life's bright way;
Thee will I love, for Thou hast given me
The light that shines toward perfect day;
Thee will I love, on Calvary
Thy blood was shed for me.

So long to me wert Thou a stranger
Though first of all Thou held me dear;
Far, far, in sin, 'distress and danger
Sought I the home that was so near
For home is ever where Thou art,
Thou home of weary heart!

Do not reject Thy child returning
Home, worn and spent, from wandering far,
While in the world's short Summer learning
But vain and void its splendors are;
And only in Thy Fortress' shield
The broken heart is healed.

Thee will I love and worship, Savior,
My Lord and God, my Brother dear!
What though the world is mocking ever,
What though distress I suffer here.
Thee will I love, dear Savior mine!
O, Jesus, call me Thine!

Japanst Pligtophydelse.

Døden i en Undervandsbaad.

For nogen Tid siden saant en japanst Undervandsbaad, og Mandskabet omkom. Senere blev der fundet en Beretning, medfæret af Færetter efter at Baaden var sunket. Med Døden for Øje skildrede han, hvordan Ulykken var sket, roste sit Mandskab for dets Mod og sendte Hilsen til sine Forældre og sine Venner. Den mærkelige Beretning findes i det sidst ankomne Nummer af det franske Blad „Le Temps“. Det hedder i den:

Det er mig ikke muligt at anføre noget til Undskyldning for, at en af S. S. Majestæts Undervandsbaade er sunket. Mandskabet gjorde sin Pligt til det sidste og handlede med Ro og Pligtophydelse til Dødsøjeblikket. Det eneste, der plager os, er dette, at de efterlevende ikke skulde kunne forstaa, hvorfor Ulykken skete, og at dette skulde kunne blive skadeligt for den videre Udvikling af Undervandsbaadene. Søg at udvikle denne Øren af Krigsskaden energisk ogsaa i Fremtiden. Kunde vi hde et ringe Bidrag hertil, er vi tilfredse.

Under en Øvelse lod vi Baaden gaa noget for dybt i Vandet uden at have en Ruge luffet. Vandet strømmede ind med stor Voldsomhed. Vi søgte at trække Lugen i ved Hjælp af Kæben, men den sprang. Saa gjorde vi et Forsøg paa at luffe Lugen med Hænderne, men heller ikke det lykkedes.

Efter at Baaden var sunket under Vandets Overflade, sluktes det elektriske Lys. Men endnu var kun en Del af Baaden flydt med Vand. Det lykkedes os at faa en Smule Lys.

Det var omkring Kloften 10 om Formiddagen, at Baaden sank. Luften blev hurtigt daarlig, den var varmefelig at aande i. Vi søgte ved Hjælp af Haandpumper at holde Vandet ude af det Rum, hvor vi befandt os. De øvrige Pumper var ubrugelige.

Kloften er nu 11.45. Det ovenstaaende er skrevet ved et meget svagt Lys. Vandet stiger stadig. Vort Døj er gennemblødt. Vi fryer.

Jeg har altid haft for Sik at formane mine Matroser til at gøre deres Pligt, til at være rolige og modige, da dette er Forudsætningen for at naa et godt Resultat.

Kloften er nu bleven 12. Vandet stiger stadig, vi kan ikke mere bruge Pumperne, deres Virksomhed er standstid i dette Øjeblik.

Paa en Undervandsbaad skal Officerer og Mandskab udtales blandt de mest udvalgte Folk. Mine Folk har gjort deres Pligt til det sidste. Jeg er tilfreds med dem.

Jeg har altid regnet med, at det kunde ende med Døden. Naar jeg forlod mit Hjem, var det med den Tanke, at jeg maaske ikke kom tilbage igen. Mit Testamente ligger færdigt i min Skuffe i Karajaki. Jeg beder Tagachi og Kami at lide dette til min Fader.

Det eneste, der nu piner mig, er Tanken om, hvordan det vil gaa mine Folks Familier efter Tabet af deres Forsrgere. Jeg beder i dybeste Ærbødighed S. S. Majestæt rejseren tænke paa disse Familier.

Jeg beder at sende Hilsen til følgende: Minister Saito, Viceadmiral Shinamura, Viceadmiral Fujii, Kontreadmiral Nema, Kontreadmiral Marita (Kusttrykter er nu saa voldsomt, at det, er som om mine Trømhjinder skulde sprænges) Kapitajn Ide, Kommandør Matsumura (Nifu), min ældre Broder, Instruktør Ikuta, Instruktør Notaro.

12.30. Det er næsten ikke til at aande mere.

Vi indaander helt fordærvet Luft, vi kvæles. Gils ogsaa Kapitajn Nakano . . . Nu er Kloften 12.40.

Det er det sidste Ord i den japanst Søofficers Beretning. Penner er falden ham ud af Haanden, Døben har taget ham og hans Befættning. Men hans Daad vil leve i hans Følk og blive en Bestanddel af dets Liv.

Blandt et saadant Følk er det vi missionerer, sandelig — kan den nationale Skærighed vise sig paa en saadan Maade, hvad maa saa ikke den himmelske Skærighed kunne udrette i Retning af Troshætte, naar den faar Bølg i saadanne Sind.

Slægtsarb.

(„Verdligste Tidende“.)

Ved den førstefødtes Bugge jidder Forældrene og taler om det lille Barns Fremtid.

Over af dem har sine lyse Gaab og sine mørke Engstelser for Barnet. Over af dem udbruger af sit Liv de færreste betydningsfulde Erfaringer og tænker sig Barnet ind i de samme Situationer, hvori de har været stiede.

Men altid tænker de sig Barnet dygtigere og bedre, end de selv har været.

Og Barnet vokser til, og det kommer den Stund, da det staar ved sine Forældres Græde og tænker sig ind i deres Liv. Det udbruger af sine Oplevelser de færreste betydningsfulde Erfaringer og tænker sig Forældrene stiede i lignende Situationer.

Har der da været et godt og hjerteligt Forhold mellem Forældre og Barn, vil Barnet altid tænke sine Forældre langt dygtigere og bedre, end det selv har været. Saaledes forstærker det ene Slægtsled det andet.

Men Livets dybe Grundlov er, at der ikke alene er en nøje Sammenhæng mellem Generationerne, men at de ogsaa tager i Arv efter hverandre, og at de derfor ofte ligner hinanden langt mere, end Forældre i deres Skærighed og Børn i deres Pietet har Anelse om.

Slægtsarven er en Arv, som intet Barn gaar Slip af, selv om dets Forældre ellers ikke har noget at efterlade det.

Men Slægtsarven er et vidt favnende Begreb, lige saa vidt faadende som Begrebet Menneske.

Der er en Slægtsarv, som viser sig i det rent udvortes, i Ansigtsudtryk og Skikkelse, i Stemme og Voks. Vad Djet glide hen over Vilde af den alderbørgeffige Kongeget, og selv Billederne vil vise Slægtsammenhængen.

Der er en anden Slægtsarv, som hører Organismen til. Gode Nerver eller daarlige Nerver, gode Nerver eller svage Nerver, stærke Lunger eller hygelige Lunger!

Men langt betydningsfuldere end disse, to Former for Slægtsarv er alle de Former, som tillige omfatter Menneskets aandelige Side.

Der er Børn, som er ormsulfne fra Fødslen, fordi deres Fader eller Moder var ødelagte Mennesker. De bliver da uhyggelige Gengangere, som Bisen ensidigt og grelt har tegnet dem i Døds-Skikkelsen, hvis ikke jærlig Omhu eller Zndplanning af nye Livs kræfter kan mindste Arvens Vægt. Eftergivenhed eller henholdsvis Livsnydelse ødelægger ikke eet Liv alene; Ødelæggelsen breder sig til Børnene.

Omvendt kan Mandskraft og Begavelse gaa i Arv fra Fader til Søn. Vi har i Historien Generationer af dygtige Jyrtier, af Kunstnere og Videnskabsmænd.

Naar Talen er om den aandelige Slægtsarv, maa man altsaa vel bemærke, at Menneskevilien i hver Generation selv giver en Zndfats. Vi er ikke passivt bundne til at lade noget gaa i Arv, vi kan selv gribe ind og delvis bestemme Arven.

Vilken hos os former ikke alene vor egen Karakter, men delvis ogsaa vore Arvtageres. Og i hvert Fald kommer de til at hste, hvad vi jaade. Det er den Grundfandhed, som alle rede er udtalt i den mosaifte Lev, naar det hedder, at Gud hjerterger Jædrenes Misgerning paa Børnene i tredje og fjerde Led, men gør vel mod dem, som efter ham og holder hans Bud, indtil tusinde Led.

Derfor skal vi være barfonne i vor Dom over Mennesker. Ten, der har Banfærlighed ved at holde sig oven Bænde hjift eller moraff, har maaske en tung Slægtsarv at bære paa, og den, der fejler hurtigt og let ned ad Strømmen, bæres maaske frem ved tidligere Generationers Øjælp.

Men navnlig skal vi give Agt paa vor egen Zndfats i Slægtsarven. Arven er aldrig saa overmaagtig, at vi blot har passivt at Løje Nakken under den. Zngen kan staa frem og lide: Jeg synder, fordi mine Jædre lyndede og dermed bandt mig til det samme. Med hvert Slægtsled er ogsaa givet Muligheden for et Zndbring af Arven, og Zndringen vil

afslaa ogsaa blive af Betydning for Efterkommerne. Den kan lette dem Livskampen, eller den kan ødelægge den tungere for dem. Løi vel fan de igen lempe og omforme Arvelødden, men vort Skaar gaar ud over vort eget Liv, vi skal ogsaa være medansvarlige for den Pro. oore Børn modtager fra os.

Den aandelige Slægtsarv viser, at der ikke alene er hjift, men ogsaa moraff Sammenhæng mellem Generationerne. Vaade den, der afgiver, og den, der modtager Slægtsarven, skal staa til Ansvar for den.

Republik og Slavestat.

Det barbariske Mexico. (Zudfænt.)

Naar man taler om Republikken Mexico, har man længe haft for Sik samtids at nævne Præsidenten Porfirio Diaz' Navn, og det paa en meget hjitigende Maade. Denne Mand har skabt det moderne Mexico, siges der i Almindelighed, han har bragt Orden ud af Kaos, tugt et halvvidt Følk, saa det er steget frem af Barbariets Nat og har sluttet sig til Nakken af de civiliserede Nationer; — ham og ene ham har Mexico at takke for, at det i Dag er en lovordnet Fremtidsstat med store Muligheder.

Saaledes har man længe tænkt og talt, og Verden over har man set paa Præsident Diaz som en af de saa uddalgte, hvem det har været givet at store vjærligt og til sit Folks Lykke.

Zmidlertid er der en Amerikaner som siger, at alt dette om Mexico er Løgn og Bedrag; Amerikaner om den store og gode Diaz er den ærgste Gumbug.

Amerikaneren, der kommer med denne Afsløring, er en alvorlig Mand, en Idealist, der ønsker at leve og virke i det Godes Tjeneste. Hans Navn er John Kenneth Turner, og han har i et Par Aar rejst rundt i Mexico, og hvad han saa, var af saa forfærdelig, saa øvrørende en Natur, at han beslittede at ofre Tid og Formue paa at gøre Verden bekendt med de virkelige Tilstande i Diaz' Land.

Først og fremmest erklærer Turner, at Mexico kun er Republik af Navn. Frihed er et Begreb, som daart

Old Dutch Cleanser In The Farm Kitchen is the greatest help and convenience.

It Cleans, Scrubs, Scours, Polishes.

Pots, kettles, pans, boilers, sinks and flat-irons; milk pails and separators; wood floors, etc., easier, quicker and better.

Some cleaners are harmful. Avoid caustic and acid. Use this One handy, all-round cleanser for all your cleaning — a time and labor saver throughout the house.

TO CLEAN FLOORS— Wood, Linoleum or Stone

Wet—sprinkle with Old Dutch Cleanser and rub with mop or scrubbing brush; then mop with clean water. This will give you quick, unusual and most satisfactory results.

LARGE SIFTER CAN 10¢

SOUTH DAKOTA. Jeg ejer 5000 Acres godt Farmland omkring Huron, S. D., hvilket jeg vil sælge fra \$10 til \$15 pr. Acre under hvad Landeagerer kan sælge for. Det betaler sig at købe fra Eieren. For nærmere Underretning skriv til eller besøg Eieren. C. C. Issenhueth, Huron, S. D.